

РЕШЕНИЕ

№ 80

София, 26.05.2021 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение, в съдебно заседание на ...двадесет и трети април две хиляди двадесет и първа година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТАТЯНА КЪНЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ЖАНИНА НАЧЕВА
НАДЕЖДА ТРИФОНОВА

при участието на секретаряГАЛИНА ИВАНОВА и на прокурора ...ИВАЙЛО СИМОВ изслуша докладваното от съдия Кънчева касационно дело..№ 117.. по описа за 2021 г. и за да се произнесе взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимата В. П. Б. срещу решение № 260039/ 09.11.2020 г. по внохд № 360/ 20 г. на Пловдивския апелативен съд. Наведени са доводи по трите касационни основания и е отправено искане за връщане на делото за ново разглеждане от въззивния съд.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура мотивира становище, че жалбата е неоснователна.

Върховният касационен съд, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт, установи следното:

Пловдивският апелативен съд потвърдил изцяло присъда № 7/ 12.02.2020 г. по нохд № 8/2019 г. на Пазарджишкия окръжен съд, с която подсъдимата Б. е призната за виновна в това, че на 16.05.2018 г. направила опит да даде подкуп /пари в размер на 20 лв./ на длъжностните лица К. О. и Г. В.- полицейски органи при ОД на МВР Пазарджик, за да не извършат действие по служба, като престъплението е останало недовършено по независещи от нея причини, поради което и на основание чл. 304а , вр. чл. 304 ал.1, вр. чл. 18 ал.1 и чл. 55 ал.1 т.2 б.Б и ал.3 от НК е осъдена на пробация за срок от една година, с наложени прибационни мерки „задължителна регистрация по настоящ адрес с периодичност на явяване два пъти седмично“ и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“.

Оплакването за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила е мотивирано с доводите, че съдът е извел фактите, извращавайки доказателствения материал, позовал се е на негодно доказателствено средство, мотивите му са вътрешно противоречиви и непълни, тъй като не е дал отговор на съществени възражения на защитата. Върховният касационен съд намира оплакването за неоснователно.

Пловдивският апелативен съд е извършил дължимата проверка на първоинстанционния съдебен акт, анализирал е събраните от него доказателства и е изложил убедителни съображения за решението си да възприеме изцяло установената от него фактическа обстановка. Отново е изследвал съдържанието на показанията на двамата полицейски служители, като не е намерил основание за съмнение в тяхната достоверност, позовавайки се на липса на вътрешни противоречия, на логическата им последователност и подкрепата им от останалите

гласни, писмени и веществени доказателства. Съпоставил е показанията им, дадени по време на съдебното следствие с тези, депозиран в досъдебната фаза и приобщени от първоинстанционния съд, като подробно е аргументирал извод за липса на съществени противоречия по отношение на главните факти от предмета на доказване. Вярно е заключението на съда, че съобщеното от двамата полицаи по време на разпита им е подкрепено от показанията на поемните лица, от заключението на видеотехническата експертиза и от протокола за оглед и фотоалбума към него.

Защитата за пореден път оспорва законосъобразността на огледа с доводи, че местопроизшествието не е било запазено и твърди, че записът от монтираните в полицейския автомобил камери е компрометиран, тъй като е непълен. Акцентираща върху обстоятелството, че подсъдимата не е подписвала АУАН и разписката за връчването му, като това се установявало от почерковата експертиза. Тези възражения са обсъдени подробно от апелативния съд и са отхвърлени с убедителни съображения. В този смисъл е неоснователно оплакването, че решаваният съд не е отговорил на съществени доводи на защитата и поради това съдебният акт страда от липса на мотиви.

Касационният състав споделя аргументацията на Пловдивския апелативен съд и също не намира основания да приеме, че местопроизшествието не е било запазено, поради което огледът е бил безпредметен, а изготвеният за него протокол-негодно доказателствено средство. Фактическите данни, съдържащи се в показанията на свидетелите О. и В. сочат, че подсъдимата е донесла от колата си и е оставила на таблото на патрулния автомобил черно калъфче с документи, като заявила, че вътре е личната ѝ карта, като едва след отгръщането на калъфчето полицаите установили наличието на сгънатите банкноти. От друга страна, от показанията на поемните лица безспорно се изяснява обстоятелството, че банкнотите не са пипани и разгъвани преди започване на огледа, поради което липсва каквото и да било основание за съмнения на защитата за опорочаване на процесуално-следственото действие и искането за изключване на огледния протокол като негодно доказателствено средство.

Не е налице и твърдяното в жалбата извращаване на доказателствения материал, тъй като показанията на полицаите не се подкрепяли от заключението на видеотехническата експертиза със свалените аудио и видео файлове, нито от заключението на почерковата експертиза. Въззивният съд внимателно е анализирал и двете заключения. Коректно е посочил, че в кадрите от видеозаписа не е отразено даването на парите, нито подписването на акта за административно нарушение от подсъдимата, но е приел за установени тези нейни действия от репликите на Б., записани на аудиофайловете. Изложил е подробни съображения защо невъзможността да се установи идентичност на положения върху АУАН подпис с този на жалбоподателката, / според вещото лице поради опит за имитиране или случайна импровизация/ не изключва авторството на Б., които касационният състав не намира за нужно да преповтаря. Изводът не е резултат от недопустимо предположение, както се сочи в жалбата, защото почива и на гласните доказателствени източници- показанията на свидетелите О. и В.. Пловдивският апелативен съд не е допуснал съществени процесуални нарушения при изграждане на вътрешното си убеждение, поради което искане за отмяна на решението не може да бъде удовлетворено.

В касационната жалба не са изложени доводи по отношение приложението на материалния закон извън вече обсъдените, касаещи касационното основание по чл. 348 ал.1 т.2 от НПК. В този случай касационната инстанция е лишена от възможност да изпълни задълженията си, защото не може да обсъди обективно

липсващи възражения на жалбоподателя. Счита за необходимо обаче да отбележи, че извършеното от жалбоподателката деяние неправилно е квалифицирано като довършен опит на престъплението по чл. 304а, вр. чл. 304 ал.1 от НК. С ТР № 1/12.03.2021 г. по тълкувателно дело № 1/2019 г. на ОСНК е прието, че активният подкуп по чл. 304 ал.1 и чл. 304а от НК при формата на изпълнителното деяние „даде дар или каквато и да било облага“ на длъжностно лице е довършен с прекъсването на фактическата власт на дееца върху облагата и предоставянето ѝ на длъжностното лице по начин, който му позволява безпрепятствено да изрази отношението си към нея чрез приемането ѝ, респ. чрез отказ да я приеме. Установените фактически положения по делото сочат, че извършеното от подсъдимата Б. престъпление е довършено, тъй като тя е предоставила материалната облага на длъжностните лица, прекъсвайки собствената си фактическа власт върху нея. Допуснатото нарушение на закона не може да бъде отстранено, доколкото в обвинителния акт деянието е квалифицирано като опит за подкуп, а подсъдимата не може да бъде осъдена по непредявено обвинение.

Върховният касационен съд не споделя оплакването за явна несправедливост на наказанието. Неоснователни са доводите в жалбата, че при определяне срока на наказанието „пробация“ съдът е отчетел в тежест на подсъдимата обстоятелства, които са ирелевантни към извършеното от нея престъпление. Действително, престъплението „подкуп“ има за обект обществените отношения, свързани с дейността на държавните органи, обществените организации и лица, изпълняващи публични функции, но наличието на множество нарушения на правилата за движение по пътищата, за които жалбоподателката е санкционирана с глоби, част от тях неплатени, са отчетени от съда в контекста на данните за личността ѝ. Качествата на подсъдимата като недисциплиниран водач на МПС разкриват склонността ѝ да negliжира в определена степен законовите правила за поведение, поради което апелативният съд не може да бъде обвинен, че неправилно ги е съобразил като отегчаващи отговорността ѝ. Наложеният едногодишен срок на наказанието „пробация“ не е несъразмерно тежък и липса основание за намаляването му.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 354 ал.1 т.1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 260039/09.11.2020 г. на Пловдивския апелативен съд, постановено по внохд № 360/2020 г.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: